

Kapitola 1

AVA

ZAPARKOVALA JSEM S AUTEM před nízkou budovou radnice, vypnula motor a sáhla po složce, uložené v brašně. Otevřela jsem složku, všechno si ještě jednou překontrolovala a byla si jistá, že jsem připravená. Všechny příslušné dokumenty byly vyplněné. Přesné zprávy a architektonické výkresy, podepsané mým bratrem Ronanem, byly v pořádku. Veškerá potřebná dokumentace byla přiložená, všechny předpisy splněné. Dělalí jsme to už stokrát a tohle byl jednoduchý případ. Hodlali jsme strhnout polorozpadlou opuštěnou budovu a vystavět místo ní novou užitečnou stavbu. Bylo by v ní umístěno centrum služeb, potřebných pro provoz obce. Budovu měla provozovat jedna z divizí společnosti ABC a od projektu jsme očekávali dobrý zisk, významný pro hospodářský výsledek firmy. Obvykle jsme podniky řídili sami, jenže nikdo z nás neměl medicínské znalosti, a tento dům měl poskytovat právě takové služby.

Vystoupila jsem z auta, urovnala si sáčko a rukou si uhladila sukni. Vlasy jsem měla smotané do svého obvyklého uzlu. Vyšla jsem po schodech nahoru a blížila

se ke dveřím. Ty se však náhle otevřely a z nich vyletěl nějaký muž tak rychle, že mě málem srazil k zemi.

S překvapeným zájknutím jsem balancovala na podpatcích a užuž jsem myslela, že spadnu zadkem na beton, ale na loktech jsem ucítila stisk silných rukou, které mě zachytily.

„Do háje,“ zamumlal tichý mužný hlas. „Sakra, moc se omlouvám.“

Zvedla jsem oči a uviděla zachmuřenou mužskou tvář. Měl pronikavé oči s duhovkami v neobvyklém odstínu světlé modři. Byli jsme od sebe tak blízko, že jsem mohla rozeznat tmavší modrý kroužek na jejich okraji a dlouhé řasy okolo očí. Naše pohledy se střety a setrvaly a ve mně se zatajil dech. V jeho pohledu bylo cosi intenzivního a bouřlivého, co mě vtahovalo do jeho zuřivosti. Jeho ruce mě pořád ještě držely za lokty.

„Není vám nic?“ zeptal se a udělal krok zpátky.

Vzpamatovala jsem se a setřásla jeho sevření.

„Jsem v pohodě. Měl byste se dívat, kam jdete. Víte, lidi můžou být na obou stranách dveří.“

Povytláhl jedno obočí a ironicky si mě měřil. „Díky malému poučení. Mám dojem, že už jsem se omluvil.“

Na krátký okamžik jsem opět ztratila řeč. Díky malé vzdálenosti, která nás oddělovala, jsem ho mohla vidět celkově. Odhadovala jsem, že mu je něco málo přes čtyřicet. Měl spoustu tmavě hnědých střapatých vlasů, místy protkaných stříbrem, ale husté obočí měl tmavé a jeho obličej byl jakoby složený ze samých ostrých úhlů a čar. Krátce přistřižená bradka prozrazovala ostře řezanou bradu. Plná, smyslná ústa a rovný nos byly půvabné, a přesto zároveň působily mužně. Široká ramena mu obepínalo tlusté kostkované sako, vpředu rozepnuté, takže pod ním bylo vidět obtažené bílé tričko

a zaprášené, roztrhané úzké džíny na dlouhých nohou. Mohl mít kolem metru devadesát a byl dobře stavěný, ale na rozdíl od silných mužů z mojí rodiny měl úzký pas a štíhlé boky. Na nohou měl obuté martensky, zabláčené a obnošené používáním. Ze všeho na něm křičel sex. Bylo mi jasné, že moje sestřenice by ho označily za stříbrného lišáka.

S trhnutím jsem si uvědomila, že na něho civím. I on mě pozoroval, koutek úst lehce povytažený, jako bych ho něčím pobavila. Jako kdyby přesně věděl, na co myslím. Zvedla jsem bradu a podívala se mu do očí. „Omluva se přijímá.“

„No, tak děkuju. Dneska se mi bude líp spát, když vím, že jsem vás neurazil.“

„Neříkala jsem, že byste mě urazil. Jen jsem prostě přijala vaši omluvu.“

Teď už mu koutky úst zacukaly. „Fakt, omlouvám se.“ Zvedl ruku, v níž držel svazek papírů. „Byrokracie mě pokaždý namíchne. Musel jsem vypadnout, jinak bych pěstí prorazil zeď.“

„Lepší, než kdyby někomu prošla obličejem.“

Zaculil se. „To teda. Ale abych byl upřímný, nic člověku nedá větší uspokojení.“

Musela jsem se zasmát. Měl pravdu. Ukázala jsem svoji složku. „Cítím s váma.“

Tlumeně se zasmál s krátkým pobaveným zvukem, který uvolnil zamračenou vrásku mezi jeho očima, takže byl ještě mnohem atraktivnější – což jsem ani nepokládala za možné.

Naklonil se ke mně a ztišil hlas. „Nemohl bych vás třeba potom pozvat na drink? Že bysme se vzájemně politovali kvůli tomu papírování a všem těm nesmyslům?“

Lákalo mě to. Hodně mě to lákalo. Ale s neznámými

muži na drink nechodím, a kromě toho jsem před sebou měla práci na celý večer.

„Díky, ale musím si to nechat ujít.“

V očích mu prolétl jakýsi záblesk, pokrčil rameny. „Škoda.“ Pak mi otevřel dveře. „Doufám, tam budete mít víc štěstí, než jsem měl já.“

Prošla jsem okolo něho a už jsem toho litovala. Tak napůl jsem doufala, že mě zkusí ještě trochu přemlouvat. Ovšem nechal mě odejít, a když jsem se otočila a pohlédla přes rameno, už byl dole pod schodištěm a jeho dlouhé nohy rychle ukrajovaly vzdálenost.

Napřímila jsem ramena a zavrtěla hlavou. Přišla jsem sem kvůli práci, ne někoho sbalit. Měla bych se na to soustředit.

V mysli se mi ale pořád objevovaly zářivě modré oči lemované indigem. V hlavě mi seděla křivka smyšlných úst, napůl pobavených, napůl rozčilených.

Obojí jsem ignorovala.

O dvacet minut později jsem byla stejného názoru jako ten neznámý muž. Pouze s tím rozdílem, že já bych dala přednost ráně do obličeje člověka, který stál proti mně. Mluvil povýšeným tónem, plným falešné zdvořilosti.

„Jak už jsem vám říkal, vyřizování vašich dokumentů mělo nějaké zpoždění.“

„A jak jsem řekla já vám, potřebuju, abyste mi přesně řekl, v čem je problém, ať to můžu napravit.“

Usmál se a přejel si rukou po vlasech, ulízaných dozadu. Jak polknul, sanice se mu pohnula. Korálkové oči měl jasné a zbytečně dychtivé.

Poklepal na složku před sebou. „Těch problémů je tam moc,“ utrousil a naklonil hlavu ke straně. „Snad

by bylo lepší, kdybyste to nechala vyřídit některého z vašich nadřízených?“

Když jsem zjistila, že v kanceláři nesedí Milly Johnssonová, trochu mě to zarazilo, ale vysvětlovalo se tím, proč jsem předtím na své dotazy nedostávala odpověď. Místo ní byl teď vedoucím oddělení tenhle úředník ve středním věku, který byl zřejmě poněkud opilý tím, co považoval za moc. S Milly jsme měly skvělé pracovní vztahy. Rozuměla svojí agendě, byla přímá a praktická. A já jsem byla ve svojí práci velmi dobrá a málokdy jsem opomenula požadovanou dokumentaci. Naše žádosti a následná povolení obvykle proběhly hladce. Všechny potřebné změny byly rychle vyřízeny, aby projekty, na nichž jsme dělali, mohly pokračovat dál. O to jsem se postarala. Na svoji práci a na to, že reprezentuju společnost ABC Corp., jsem byla vážně hrdá. Ve škole jsem byla nejlepší v ročníku a můj „kmotr“ Jordan Hayes mě hodně naučil, než odešel na odpočinek. Byla jsem pečlivá, soustředěná na detail a cílevědomá. Nikdy jsem nedovolila, aby do věci nějak zasahovalo moje pohlaví. Byla jsem ženou tam, kde to stále ještě byl typicky mužský svět, ale nikdy jsem se tím nedala zastavit. Vštípil mi to můj otec a pracovní morálka mojí matky se stala součástí mého make-upu.

A teď si o mně tenhle človíček myslí, že jsem nějaká trouba, a snaží se mě zdržovat v práci. Prohlížela jsem si ho a uvažovala, jaký je jeho záměr. Pohrával si se spisem, prsty přejížděl po okraji tlusté složky obsahující dokumenty.

„Nadřízených?“ zopakovala jsem po něm.

„Třeba váš šéf. Mohl bych promluvit přímo s ním. Jsem si jistý, že bychom dospěli k... vzájemně výhodnému řešení.“

Došlo mi to. Ten kretén se ve skutečnosti snažil od naší společnosti získat úplatek. Hodlal zadržovat potřebnou dokumentaci a vymámit z nás peníze, než dá na papíry razítko.

Nad celou tou absurditou se mi chtělo smát. Neměl tušení, s kým jedná.

„Kde jste říkal, že je Milly?“ zeptala jsem se.

„Má dovolenou.“

„A kdy se vrátí?“

Pokrčil rameny. „Ne dost brzo, aby vám mohla pomoci se všemi těmihle problémy.“ Potřásl hlavou, jako by ho ten fakt rozesmutněl. „V tom spisu je opravdu hodně, hodně problémů.“

„Ale vy byste mohl pomoci,“ prohlásila jsem zvolna. „Pomoci s jejich vyřešením.“

V očích se mu objevil vypočítavý záblesk. „Mohl bych se dát přesvědčit. Samozřejmě neoficiálně.“

„Možná bych o tom nemusela ani říkat svým nadřízeným.“ Poťukávala jsem si na bradu, jako že přemýšlím.

Zatvářil se predátorsky a mně se chtělo natáhnout se přes přepážku a použít některý ze svých karatistických chvatů, ale opanovala jsem se.

„To by určitě šlo. Jistě by to bylo, hm, k oboustrannému uspokojení.“

„Musím si napřed zatelefonovat. Zkontrolovat svoje, hm, čísla.“

„Udělejte to.“

Poodešla jsem k oknu a vyťukala na mobilu textovku. Byla jsem bez sebe vzteky. Nenáviděla jsem tyhle kretény. Machistické debily s malým ptákem, kteří se snažili obejít systém. Měla jsem v úmyslu ho pěkně zkrouhnout.

Zatímco jsem čekala na odpověď na svoji textovku,

překvapilo mě, že se ve dveřích znovu objevil stříbrný lišák. Podíval se na mě, překvapeně pozvedl obočí, že mě zase vidí, a já jsem udělala totéž. Jinak si mě ale nevšímal a šel k přepážce. Zeptal se toho kreténa, se kterým jsem mluvila, zda mu může položit otázku, a bylo zřejmé, že už spolu měli co do činění. Teď už jsem chápala, proč byl tak špatně naložený. Úředník si přejel rukou po hlavě a zoufale s ní vrtěl. „Jak jsem říkal, musíte dokumenty vyplnit ještě jednou a znovu zaplatit poplatky.“

„A já jsem vám řekl, že je to nesmysl. Všechno jsem si v autě dvakrát zkontroloval. Je to v pořádku. Chci mluvit s vaším vedoucím. Hned.“

Úředník si povzdychl. „Vedoucí jsem já. Pokud si chcete stěžovat, musíte vyplnit tuto žádost.“

Lišák mu vytrhl papír z ruky a pod vousy zahuhlal. „Jasně. Jako kdyby to mohlo něco změnit.“

Přešel místnost a praštil svojí složkou na stůl vedle mě. Prohlédl si formulář. „Taková snůška keců.“

„Jo, to jo,“ souhlasila jsem potichu. „Ale chvíličku si počkejte. Možná to pak bude lepší.“

Zamračil se, avšak než se mě stačil na něco zeptat, do kanceláře vešel Darren Thomas, místní starosta. Viděl mě stát u okna a s rozzářeným úsměvem přišel ke mně. „Avo, drahoušku, tak rád vás zase vidím.“

Úředník zbledl.

Nechala jsem se od starosty obejmout. „Jak se má Norma?“ zeptala jsem se. „Co dělá ta její kyčel?“

„Už je to úplně dobré. A ten košík s polévkami, co jste nám poslala, jsem moc ocenil.“ Suše se zasmál. „Však víte, že neumím vařit. Přišlo mi to vhod.“

„To jsem moc ráda.“

„No, a co pro vás můžu udělat? Říkala jste, že máte nějaký problém? Něco ohledně povolení?“